

Ο Άγιος Ευστάθιος και η συνοδεία του

/ Βίοι Αγίων

Ο Άγιος Ευστάθιος και η συνοδεία του, Θεοπίστη η σύζυγος του, Αγάπιος και Θεόπιστος τα παιδιά του, τιμάται κάθε χρόνο από την Εκκλησία μας στις 20 Σεπτεμβρίου.

Αυτός ο μεγαλομάρτυρας του Χριστού Ευστάθιος ήταν στρατηλά-της ενδοξότατος στη Ρώμη στα χρόνια του αυτοκράτορα Τραϊανού κατά το έτος 100, και ήταν γνωστός ως ο πλέον περιβόητος από τους άλλους στην αρετή και στους τρόπους και στην διάθεση και στην ελεημοσύνη και συμπάθεια προς τους πτωχούς. Ονομαζόταν προηγουμένως Πλακίδας και η γυναίκα του Τατιανή. Αυτός λοιπόν ο αοίδιμος, επειδή ήταν υποδουλωμένος στην πλάνη των ειδώλων, εξ αίτιας της μεγάλης του ευλάβειας και καλοκαγαθί-ας αξιώθηκε να κληθεί στην πίστη από τον Θεό, όπως και ο Απόστολος Παύ-λος Διότι μία φορά, που αυτός κυνηγούσε και καταδίωκε ένα μεγάλο ελάφι και αρκετά το πλησίασε, ω του θαύματος!, βλέπει ανάμεσα στα δυο κέρατα του ελαφιού να στέκεται, ο τίμιος Σταυρός του Χριστού, ο οποίος έλαμπε περισσότερο από τον ήλιο.

Και εν τω μεταξύ βλέπει και τον δι' ημάς σταυρωθέντα Χριστό και από εκεί ακούει και μία φω-νή, η οποία έλεγε τα εξής· «Πλακίδα, γιατί με διώκεις εγώ είμαι, ο

Χριστός». Κατόπιν διδάσκεται την ευσέβεια από τον Χριστό ο μακάριος και βαπτίζεται με όλη του την οικογένεια. Και αυτός από Πλακίδας ονομάστηκε Ευ-στάθιος, η γυναίκα του από Τατιανή ονομάστηκε Θεοπίστη και από τους υιούς του ο ένας ονομάστηκε Αγάπιος και ο άλλος Θεόπιστος.

Μετά από αυτά διδάσκεται από τον Χριστό, που του εμφανίσθηκε, τους πειρασμούς, που επρόκειτο να πάθει για δοκιμασία, όπως ο Ιώβ. Και ότι επρόκειτο να παραδοθεί στον δαίμονα που πειράζει. Και έτσι αμέσως, αφού στερήθηκε όλα όσα είχε, αναχώρησε από την πατρίδα του μαζί με την γυναίκα και τα τέκνα του. Και την μεν γυναίκα του την στερήθηκε στο ταξίδι από τον καπετάνιο, που ήταν άνθρωπος βάρβαρος και άγριος. Τα δε δύο του παιδιά τα άρπαξαν δύο θηρία, όταν περνούσε τον ποταμό. Πα-ρόλα αυτά και η γυναίκα του και τα τέκνα του διαφυλάχθηκαν αβλαβή από την θεία Πρόνοια, ενώ ο Άγιος Ευστάθιος έμεινε στο εξής να εργάζεται με μισθό και να ζει εργατικό βίο, ο πρώην πλούσιος και αξιωματικός. Και αυτή την συμφορά την υπέμενε γενναία ο αδαμάντινος όχι για μικρό χρο-νικό διάστημα.

Επειδή όμως έτυχε να επιτεθούν βάρβαροι κατά της ρωμαϊκής γης και εξητείτο εκείνος που θα μπορούσε να βοηθήσει σε τέτοιο βαρβαρικό πόλεμο, γι' αυτό ο βασιλιάς θυμήθηκε τον γενναίο Ευστάθιο με τις παλιές του ανδραγαθίες και νίκες του. Έτσι, αμέσως έγινε έρευνα σε κάθε μέρος του κόσμου και με δυσκολία αναγνωρίσθηκε ο καλός Ευστάθιος από τους βασιλικούς ανθρώπους, που τον ζητούσαν, τους οποίους εξέπληξε η ελεεινή θεωρία και η φτωχική καταστήσω στην οποία βρισκόταν.

Τότε αφού πήγε στον αυτοκράτορα και τιμήθηκε μεγαλόπρεπα από αυτόν, ανέβηκε πάλι στο προηγούμενό του αξίωμα. Και αφού επιτέθηκε εναντίον των βαρβάρων τους νίκησε ολοκληρωτικά.

Επιστρέφοντας όμως από τον πόλεμο στην Ρώμη, κατ' οικονομίαν του ευμήχανου Θεού, βρήκε την γυναίκα και τα παιδιά του και τα ανεγνώρισε. Έτσι από όλους δοξάσθηκε ο Θεός γι' αυτό το θαύμα που οι-κονόμησε να γίνει σ' αυτόν.

Επιστρέφοντας όμως στην Ρώμη με την γυναίκα του και τα παιδιά του, βρήκε ως αυτοκράτορα τον Αδριανό, κατά το έτος 117 και αφού δέ-χθηκε μεγάλες δωρεές για την νίκη που έκανε, παρακινείται από αυτόν να θυσιάσει και στους θεούς για ευχαριστία της νίκης. Ο Άγιος όμως έλεγε, ότι την νίκη αυτή την έκανε με τη δύναμη του Χριστού και όχι με την δύναμη των θεών. Έτσι εξόργισε τον τύραννο.

Και κατά πρώτον, του αφαιρούν το αξίωμα του στρατηλάτη. Κα-τόπιν δίνεται ως τροφή σε άγρια λιοντάρια μαζί με την γυναίκα του και τα παιδιά του. Και επειδή

παρέμειναν και οι τέσσαρες αβλαβείς από τα θηρία, γι' αυτό τοποθετούνται όλοι μαζί μέσα σε ένα βόδι χάλκινο πυ-ρακτωμένο.

Και έτσι οι μεν ιερές τους ψυχές παραδόθηκαν στα χέρια του Θεού, τα δε άγια σώματά τους, που διαφυλάχθηκαν τελείως ακέραια από τη φωτιά, τον μεν λαό των απίστων τον παρακίνησαν σε έκπληξη και στην πίστη του Χριστού, ενώ τους Χριστιανούς παρακίνησαν στο να δοξάζουν τον Άγιο Θεό. Αυτά παίρνοντάς τα οι πιστοί τα ενταφίασαν με ευλάβεια.

(Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Συναξαριστής, τ. Α', έκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη- Άγιον Όρος, σ.153-156)